

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ
„ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”, EDIȚIA A XV-A, 2021-2022
ADULȚI-SECȚIUNEA POEZIE
NR.47

Acolo departe, neamul meu...

Lui Tudorel Țepeluș

Mi se împuținează neamu-n mod ironic
De parcă însăși moartea-mi face-n ciudă,
Când mama mă anunță telefonic
C-a mai pierit din rânduri înc-o rudă.

Și mi se plânge ca o condamnată
De aniiăștia ultimi, cei mai grei,
La gândul că într-o zi neanunțată
Îmi vor vesti vecinii moartea ei.

Se acuză printre lacrimi și suspine
De toate câte i s-au întâmplat,
Voind prin asta tragic să-și exprime
Singuratarea, ca un ultimat.

Sunt amețit, să nu mă judecați
Și tremur ca o frunză de salcâm,
Că-i voi mai întâlni pe cei plecați
Doar dincolo, pe celălalt tărâm.

Ce timpuri, ce mizerie de viață,
Ne mai rămâne-un unic panaceu,
Mutarea-n loc cu pace și verdeață
Acolo unde așteaptă Dumnezeu.

Mi se rărește neamul, ce oroare,
Și nici n-am timp ca să-nțeleg măcar,
Că ard și eu precum o lumânare
Și mi se strânge funia la par.

Închis ca într-o temniță aparte
În propriul meu destin de neoprit,
Asist neputincios și de departe
Cum neamul meu se stinge liniștit.

Și în același ev ca o capcană
În toate aceste vremuri de durere,
Trăiesc din plin extincția umană
Și propria-mi topire, în tăcere.

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ
„ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”, EDIȚIA A XV-A, 2021-2022
ADULȚI-SECȚIUNEA POEZIE
NR.47

Privilegiul suprem

Nu vreau abonament la existență
Nu vreau să mă scufund în avuție,
Doresc permisiunea doar de-a scrie
Semnalizând umila mea prezență.

Cât mai există ieri și azi și mâine
Cât cerul e-însemnat de nori și soare,
V-o spun în față fără ezitare
Nu cer să am un colț mai alb de pâine.

Permiteți-mi, vă rog fără pudoare
Să-mi smulg din gânduri aur și avere,
Și să-mi conced pretenții la durere
În limba mea pe veci triumfătoare.

Nu îmi doresc haremuri de iubire
Nu vreau să știu ce-i binele și bunul,
Lăsați-mă ca să devin "nebunul"
Închis într-un azil de viersuire.

N-aș vrea deloc să aflu-a lumii taină
Nici să descopăr nepătrunse locuri,
Aș vrea în schimb s-aprind nestinse focuri
Și să mă-mbrace scrisul ca o haină.

De-aceea eu vă cer permisiunea
În numele a tot ce știu că pot,
Să anulați fatidicul complot
Ce-mi tulbură năprasnic rațiunea.

Să încetați să mă vorbiți greșit
Chiar dacă par adesea un ciudat,
Să fiu poet măcar am încercat
Și nu știu cât de mult am reușit.

Aflând că scriu în limba românească
Hârtia mulțumită mi se-nclină,
Prin albul ei de pace și lumină
Și-așteaptă s-o ajut să înflorească.

Norocul tot, care-mi revine mie,
Tot dreptul meu divin la veșnicie,
Nu m-aș tocmi, le-aș da cu bucurie
În schimbul privilegiul de-a scrie.

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ
„ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”, EDIȚIA A XV-A, 2021-2022
ADULȚI-SECȚIUNEA POEZIE
NR.47

Ultimul gladiator

Și-așa cum mai târziu sau poate mai devreme
Istoria se întoarce în mod aleator,
Când scriu din departare nemângâiat, poeme
Mă simt precum un ultim și trist gladiator.

Mă lupt cum știu mai bine, total, până la moarte
Cu toate câte-n calea-mi fatidic se ridică,
Iar când nefericirea în două mă desparte
Mă mint că nu mă doare și că nu-mi este frică.

Dar dorul metastazic, credeți-mă, sfășie,
Și-aș da și bani și aur la doctori ca în fine,
Să-mi extirpeze grabnic această nebulie,
Tumoarea viețuirii prin alte țări străine.

E sânge în arena, mulțimile aclamă
Aplaudând ironic pe cel ce stă să cadă
Și râd de toată această neînțeleasă dramă
Când moartea le zâmbește sclipind din vârful de spadă.

Dar mai apoi, sub mască, pricep ce se întâmplă:
Mă lupt cu mine însumi și urlu sfidător,
Ca să-mi acoper ritmul demonic de sub tâmplă.
Voi fi precum se vede învins-învingător.

Deci nu există milă, iertare sau speranță,
Deci nu există premiu, măcar de consolare,
Un lucru este sigur, în ultimă instanță
Irevocabil eu-mi va sta sub lumânare.

Ce tragică capcană, ce furibund asalt
Cum pot să definesc aceasta în cuvinte?
De nu înving la urmă, mă-învinge celălalt
Iar cine sunt anume, nu-mi mai aduc aminte.

Sunt el sau eu, adică lumină și-întuneric
De fapt sunt eu cu mine, extaz sau agonie.
Profund, în conștiință un aspru răs homeric
Mă îndeamnă, ca ostatec, să mă predau chiar mie.

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ
„ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”, EDIȚIA A XV-A, 2021-2022
ADULȚI-SECȚIUNEA POEZIE
NR.47

Așa se întâmplă veșnic cu neamul meu pierdut
Mai stă un "pic" afară ca să adune bani,
Iar răul se transformă din cronic în acut
Predându-se când "picul" i se transformă-n ani

Deci te întreb retoric; măi frate, măi române,
În lupta ta cu tine, din suflet ce-ți rămâne?